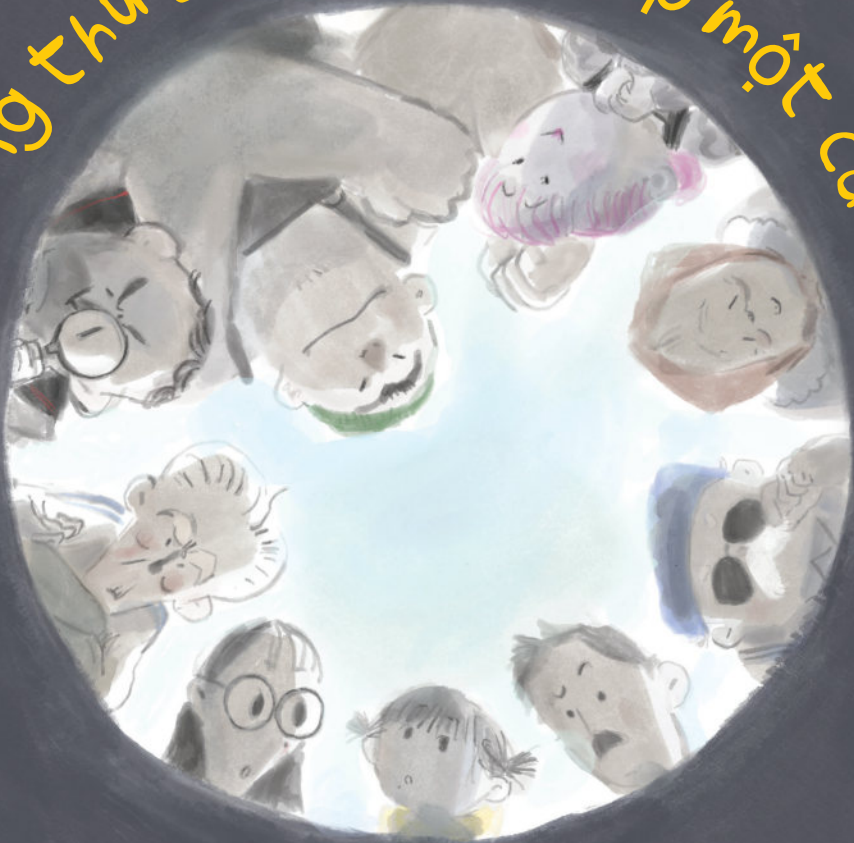

Dy Duyên

Những thú bạn dùng để lấp một cái hố.

Thanh Vũ vẽ

(Dành cho lứa tuổi 7+)

NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG

I

Mẹ nói tôi cứ nhìn chăm chăm vào người khác như vậy là vô cùng thô lỗ. Nhưng tôi không thể đưa mắt mình đi chỗ khác. Cậu ấy ngồi đó, cách tôi khoảng mười mét, trên nền đá công viên, bên cạnh một cái ghế trống mà cậu ấy không thể ngồi vừa. Cậu ấy cao chừng bốn mét và nặng... tôi không biết là bao nhiêu. Tôi mười một tuổi và chưa biết ước lượng cân nặng của người khác

bằng mắt, nhưng khi xem chuyên mục *Thế giới động vật* vào tuần trước, tôi biết được voi nặng từ hai đến bảy tấn, thế nghĩa là cậu ấy cũng nặng khoảng như vậy.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy quái vật là ở miền quê, trên cánh đồng bắp sau nhà ông bà tôi. Khi ấy tôi sáu tuổi, đang đứng hái bắp cùng ông thì

nhìn thấy họ, ba quái vật, từ bìa rừng phía xa đi đến. Bước chân của họ nhẹ và êm, tịnh không một tiếng động. Họ bước trên đường, chậm rãi, lững lờ như những đám mây trôi ngang. Họ đi qua mà không hề nhìn chúng tôi, nhưng không hiểu sao, tôi biết được, họ luôn trông chừng, để ý đến mọi thứ.

Có điều gì đó trong vóc dáng to lớn của họ, trong cái bóng khổng lồ của họ in trên mặt đất, trong sự điềm nhiên của họ, khiến lòng tôi trỗi dậy thứ tình cảm thuần khiết như đứng trước một ngọn núi cổ xưa. Nó không phải là kiểu ngọn núi mà mỗi năm bố mẹ đều đưa tôi đi vào mùa xuân, chen chúc khách du lịch. Nó là kiểu núi mà ông dẫn tôi tới thăm vào mùa hè năm tôi tám tuổi. Một ngọn núi khuất sau khu rừng, hoang vắng, tĩnh tại, đưa tôi về quá khứ của một thời rất xa, xa đến mức tôi không thể hiểu được, không thể nắm bắt nhưng lại làm tôi cảm nhận được mình là một phần của thế giới này, của thời gian này hơn bao giờ hết.

Ông tôi cũng cảm thấy như vậy. Chính ông là người đã giải thích cho tôi về cái tình cảm ngây dại, chan chứa, căng phồng bên trong mình khi tôi nhìn thấy ngọn núi hay loài quái vật. Cả hai đều là những thứ thuần khiết xa xưa thuộc về

tự nhiên kì bí, tách rời với thế giới hỗn độn đổi thay mà con người đã tạo ra và sống cùng. Cả hai là những lời hát ru, là những câu chuyện cổ, và là sự sống mình nhìn thấy trong ánh mắt trẻ thơ khi đôi mắt ấy còn chưa phân biệt được màu sắc.

Nhưng những tình cảm đặc biệt tôi từng có trên cánh đồng bắp năm sáu tuổi không có trong tôi khi tôi đứng nhìn quái vật đang ngồi phía trước. Cậu ấy ngồi đó, giữa đám đông huyền ảo ngày Chủ nhật, vai rũ xuống. Dáng vẻ to lớn vẫn trầm lặng tách biệt nhưng lại rất dễ quen thuộc, quen thuộc một cách kì lạ khiến tôi cứ thấy bứt rứt không yên.

Mẹ khẽ giật tay tôi một lần nữa về hồi thúc. Tôi miễn cưỡng bước theo mẹ, đầu vẫn ngoái lại nhìn.

